

I ta byla v mém hledáčku, když jsem v Prahé plánovala, kam budeme vyrážet.

A i tady - jako vlastně u většiny tras, když se nad tím zamýšlím - došlo k úpravě. A to především proto, že šlo zase o túristickou známku. Páč když jsme byli na Slavíči, tak se tam šel sice Brtník podívat, ešivá ji nemaj, ale nezeptal se, stačilo mu vidět, že nemaj ten vývěsní štít. Podle instrukcí mapy turistickéj známek by ji ale mít měli. Takže by to chtělo se tam vypravit znovu. A tak jsme vymysleli, že to spojíme. Půjdem na Slavíč - opačným směrem, než jsme šli prve a na rozcestí, kde se cesty dělí směr Slavíč a směr chata Kamenitý, si odběhnem na Slavíč pro známku a pak se vrátíme zpátky na rozcestí a půjdem už na Kamenitý.

Snídani jsme si opět prodloužili, protože jsme klábosili se spoluubytovanými - s rodinou z Karviné. Dali jsme si venku kávičku a probrali kde co. |Témat bylo dost. Petr bývalý horník, Helena pracovala v čističce vod. Obojí zajímavý. I ten život na Karvinsku. Měli jsme docela dost společných názorů na svět a jeho běh a tak se to klábosilo ☐ . Udělali mi radost tím, že chválili čoklidy, jak jsou vychovaní. Nejvíc je dostávalo, že ohařiska ani neceknou, když jsou na pokoji sami a někdo jde i okolo ☐ . Což je pochopitelně fajn. Jsem ráda, že tohle máme zmáknutý. Po snídani jsme se popovezli k rozcestí Tatínky. Tenhle název mě dostával ☐ . Hledala jsem, kde budou Mamínci ☐ . O to víc zajímavý, že Tatínky jsou..... potůček. Roztomilej název, což?

Zaparkovali jsme a šlo se. Jdete tady celou cestu až k rozcestí vyloženě do kopce, ale výhodou je, že to stoupání vás nezabije. Jen se tam cesta tak různě klikatí a jakoby ve dvou místech i vrací, že toho tím pádem našlapete..... Ale je tam hezky. A skorem žádný lidi. Až pak nahoře u rozcestí. Původně chtěl Brtník, že na Slavíč doběhne a ať tam na něj počkáme, ale já na něj nakonec zavolala, ať počká, že půjdem taky. Páč co tam budem dělat, že jo. Takhle jsme si aspoň na Slavíči dali pauzičku s pivíčkem. Tentokrát našťestí nefoukalo ☐ . Ale tu známku tam taky neměli. Tady je nemají skorem všude. Prý příští týden, že to přijde. Dopili jsme a vydali se směr Kamenitý.

To už si jdete na pohodičku po hřebeni a netíží vás nic. Našťestí vás netíží ani neposlušnej čoklid nějakej, protože Tali byla hodná. Jako většinou, když je za túristku. Rumíčka možná tížilo trochu horko a tak se opět naložil do bahenní lázně. Pevně doufám, že ho to s návratem do civilizace přejde. Asi bych úplně nebyla ráda, kdyby si tenhle návyk dovezl domů ☐ ☐ .

Přesně v momentě, kdy jsme docházeli ke konec lesa a na konec hřebene, ozvalo se co? No ano, ano. Buřina. Hele to už je asi standard, říkala jsem si, to nejni možný. Každý den vždycky to na nás v půlce výletu někde bafne. Takže jsem zase nenáápadně zrychlila, že jo a vycupitala z toho lesa. Asi jsem se neměla otáčet. Ta fialová, která zpoza těch stromů vystupovala nepůsobila úplně příznivě. ☐ . A před námi rozlehlá louka. Krásná louka, to teda jo. Jen škoda, že jsem ji v ten moment jako neoceňovala, neb nebyla příležitost ☐ . Svažovala se dolů a tam někde bude dozajista schovaná ta chata Kamenitý! A já se modlila, aby tam směli psi dovnitř.

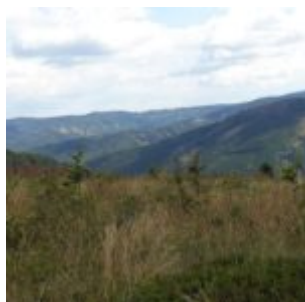
A jooooooooooooooooooooo!! Směli, směli!! Huraráááá, jedno z mála míst a zrovinka se to hodí převelice. Prosíravě jsme se tedy nasáčkovali rovnou dovnitř, abychom až to přijde, nemuseli měnit stanoviště. Milá obsluha a milé prostředí. A taky výýýborný, výborný jídlo. Jelen na smetaně - mňam a karlovarskej knédl. Mňam, mňam. Když se rozpršelo a lehce zabouřilo, byli jsme rádi, že sedíme uvnitř. Nebylo kam spěchat, takže i na kávičku došlo. Záhy se vyčásilo a po dešti či buřině ani stopy. Ještě chvíli jsme poseděli a pak jsme se vydali dál.

S malou zastávkou na nádherný louce dole pod chalupou. Myslím, že odsud je nejkrásnější výhled na Beskydy a jejich zasněnou divokost, která tady na té straně hor vládne. A ani řádění sucha a kůrovce jim ještě na kráse neubralo. Tady odsud vidíte Beskydy v celý jejich nádheře. Z toho pohledu prostě dýchá volnost a svoboda. Chvilku jsme se na louce zdrželi a vytáhli jsme ohaříkům balonky. Byla to pro ně vítaná změna, pod stolem se prochrupli a tak zas měli dostatek energie. Líтали tam jak zrzavý a flekatý rogal a upoutávali tak pozornost těch, kteří procházeli kolem ☐ .

Tenhle poslední úsek je už celý pochopitelně z kopce, ale takovým příjemným terénem a podél cesty..... ostružiny. Velký a sladký. To jsme si s Tali pošmákly. Je škoda, že mužská část výpravy tohle nedokáže ocenit, páč o hodně přichází. Tady jsou ty ostružiny opravdu obří a výborný. Sešli jsme na spodní konec té rozsáhlý louky a zanořili se zase do lesa. Cesta klesá příjemně a je zakončená loveckým chodníčkem . A dole, dole.... vodičkáá. A co jedna! Hned dvě vodičky. Tak si ohařiska můžou vybrat, ešivá se vyráchaj v Tatíncích a nebo v Rusňoku. Je jim to jedno, hlavně, že si můžou zařadit ve vodě. Mokrý jak vodníci se ještě víc zmáčí v Lomný o pár desítek metrů dál, kde parkujeme autem. Ale zkažte jim tu radost z pobíhání v křišťálově čistý vodě, která tady všude teče. Tak je pak jen necháme ještě

vyběhat, aby tu vodu ze sebe vytrásli a zamíříme domů, akorát tak nějak, abychom stihli večeři. Byl to krásnej vejlet. Možná myslím, že nejkrásnější asi pro ty výhledy z Kamenitýho.

Pár zachráněných, nekvalitních a vyštouraných fotek z gúgla, kam se mi je podařilo schovat:

Ty výhledy!!!

